

Stichting Inti Huahuacuna

Nieuwsbrief december 2010

Land van Ravensteinstraat 31
5402 EH Uden
tel. 0413-266259
e-mail: inti@intihuahuacuna.org
www.intihuahuacuna.org

Geachte lezer, beste vrienden van Inti Huahuacuna,

Op zaterdag 11 september 2010 heeft Inti Huahuacuna geschiedenis geschreven. Op die dag hebben we de inauguratie van ons eigen nieuwe opvanghuis gevierd! Dankzij jullie vertrouwen in mij en in ons werk hebben wij onze grote droom kunnen verwezenlijken. Muchas gracias!

In dit huis kunnen we onze niños veiligheid, zekerheid en een toekomst bieden. Steeds als we ons nieuwe huis binnengaan, worden we eraan herinnerd dat we niet alleen staan, dat niets onmogelijk is als we het samen doen.

Samen met Dolores, het team en onze niños zijn we begonnen aan een nieuwe toekomst. Nu is de tijd rijp voor een nieuwe droom, want elk bereikt doel vormt weer het begin van een nieuwe tocht. Inti Huahuacuna is een kleine stichting, met grote idealen. Ik ben naar huis gekomen met nieuwe plannen en idealen, en ik hoop uit de grond van mijn hart dat jullie ook deze nieuwe weg met mij willen bewandelen.

*Veel leesplezier en bedankt voor jullie vriendschap,
Marianne Schepers*

Onze vertrouwde muurschildering fleurt ook ons nieuwe huis op.

Een nieuw begin!

Het huis is prachtig! Ik heb mijn ogen uitgekeken. Wat had ik dit graag met jullie gedeeld, want zonder jullie hulp was dit huis er nooit gekomen. Op de voorgevel prijkt ons logo en daarboven de naam Inti Huahuacuna in smeedijzeren letters.

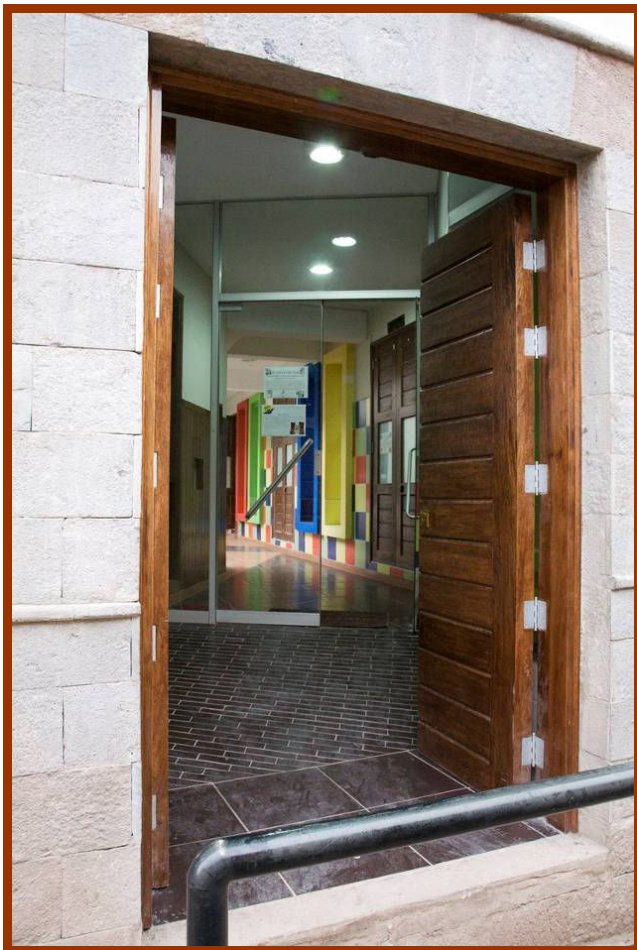
Beneden bevinden zich het kantoor, het spelletjeslokaal, een patio met gras, en de jongens- en meisjes toiletten. Dan komt de grote droom van Dolores, een echt sportveldje. Aan de muren is te zien dat de niños zich hier helemaal uitleven, want deze staan al vol met afdrukken van ballen. Boven bevinden zich de bibliotheek, het handvaardigheidslokaal, de eetzaal en het keukentje.

Met dit huis hebben jullie de zon doen schijnen voor de Kinderen van de zon!

Vrijdag, 10 september 2010.

Zoek je wonderen? Kijk!

Wat is dit jaar weer voorbij gevlogen! Vanwege de opening van ons nieuwe opvanghuis ben ik dit jaar een maand eerder naar Peru vertrokken, en wel in gezelschap van mijn man, Hans. Ik ben ongelooflijk blij dat hij met mij is meegegaan, om het bijzondere moment van de inauguratie van ons eigen huis mee te beleven. Op zijn verjaardag komen Hans en ik in Cusco aan. Een mooiere dag hadden we niet kunnen uitkiezen. Nadat we nauwelijks ons ontbijt genuttigd hebben zitten Dolores en Flor al in de Peruaanse startblokken om ons het nieuwe huis te laten zien. En dit hoeven ze aan ons geen tweede keer te vragen. Ook al was onze rondreis geweldig, toch spraken wij al dagen nergens anders over. Hoe zou het huis er in werkelijkheid uitzien?

Een prachtige inblik in ons nieuwe huis.

Tijdens onze rondreis las ik ergens de woorden: "Zoek je wonderen? Kijk!", en dit waren de eerste woorden die door mijn hoofd gingen toen we voor de voordeur van ons eigen nieuwe opvanghuis stonden. Op dat moment realiseerde ik me ten volle dat als je ervoor open staat, en je kunt en wilt de wonderdjes in je leven zien, dan hoeft je alleen maar te kijken. En dat was wat we de-

den, we keken onze ogen uit. Daar stonden we dan, oog in oog met de realisatie van onze grote droom, ons eigen opvanghuis. Er gingen zoveel emoties door me heen, dat ik alleen maar zeer ontroerd heb rondgekeken. Het huis is zó mooi en het is veel groter dan we in eerste instantie gedacht hadden. Wat had ik graag gehad dat jullie allemaal erbij waren geweest. Zonder jullie hulp was dit huis er nooit gekomen. Daarom hoop ik dat ik met mijn verhalen ons nieuwe opvanghuis een beetje dichterbij jullie kan brengen, zodat ik ook jullie kan laten meegenieten.

Lieve mensen, ik wil jullie bedanken uit de grond van mijn hart, voor jullie enorme steun en vertrouwen in ons en in ons werk. Vanaf de aankoop van de grond in 2007 tot de realisatie van het huis zijn tropenjaren geweest, maar wat ben ik blij dat we doorgezet hebben. Zij die het opgeven weten nooit hoe dicht ze bij hun doel waren, en ik weet niet of ik er rust en vrede mee zou hebben gekregen als ik opgegeven had. Een ding is zeker, dat de gevoelens van blijdschap, geluk, en zeker ook van trots, intens zijn. Niet alleen bij mij, maar zeker ook bij Dolores en het team.

Als we na de kennismaking met het nieuwe huis 's avonds tezamen met het team naar huis lopen komen we de drie niños Pacha tegen. Het is niet te geloven zo groot als deze kinderen zijn geworden. Ze komen al van kleins af aan naar ons opvanghuis in de wijk Zarzuela. Helaas zijn ze enkele jaren niet gekomen, omdat de moeder gevluht was voor haar ex-echtgenoot. Haar man had iemand met een mes neergestoken en ook zijn vrouw met een mes bedreigd. De moeder was gevluht en had haar kinderen alleen achtergelaten. De kinderen zijn toen door de Staat in een tehuis geplaatst en gelukkig hebben wij hen naar huis kunnen halen toen de kust weer veilig was. Ze zijn onlangs in de wijk Almudena komen wonen en we hopen dat de kinderen de weg naar ons opvanghuis terug zullen vinden. Na mijn ontmoeting met de niños Pacha voel ik weer helemaal waarom ik hier ben, waarom ik dit werk doe, en ben ik weer helemaal in mijn element en thuis.

Zaterdag, 18 september 2010.

Elk bereikt doel vormt weer het begin van een nieuwe tocht.

Op zaterdag 11 september 2010 heeft Inti Huahuacuna geschiedenis geschreven! Vandaag hebben we de inauguratie van ons eigen nieuwe

opvanghuis gevierd! Lieve mensen, nog nooit ben ik zó moe en met zo'n vol hoofd, na een feest thuisgekomen. Tot laat in de vrijdagavond waren we bezig geweest om het huis helemaal klaar te hebben voor deze grote dag. Dit viel echter niet mee, want er ontbreken nog steeds veel kasten, waardoor alle materialen en boeken nog ergens in de hoek op de grond liggen. Toch hebben we ons best gedaan om er een opgeruimd geheel van te maken en alles spik en span ge-poetst. Ook Hans heeft zijn handen flink uit de mouwen gestoken en ermee voor gezorgd dat de laatste puntjes op de Peruaanse i werden gezet. In alle vroegte stonden de kinderen al aan de deur en die bleven in grote getale komen. Wat schitterend om de stralende en enthousiaste gezichtjes van de niños te zien. Dit moest hun dag worden, dit was hun feest, voor hen hebben we geknokt om dit huis te kunnen bouwen en voor hen wilden we deze dag tot een feestdag maken.

De opening van ons eigen opvanghuis.

Eindelijk was het dan zover en kon het officiële gedeelte beginnen. Het team had een mooi programma in elkaar gezet en Profe Erick zou de ceremoniemeester zijn. De Peruaanse band die ik had uitgenodigd was ook gekomen en opende de inauguratie met het spelen van een paar prachtige Peruaanse liederen. Dit gaf gelijk al een warme sfeer en de kinderen klaptten en zongen naar

hartenlust mee. Na de openingswoorden van Flor gaf Dolores een presentatie van ons werk van de afgelopen tien jaren. Ik had er niet bij stilgestaan dat dit alles me zo zou raken. Op het moment dat Dolores mij naar voren riep en haar dank uitsprak aan alle donateurs in Nederland, het bestuur van Inti Huahuacuna Nederland, aan mijn schoonzusje Gerdie, en aan Hans en mij, werd ze zeer geëmotioneerd. Ze vertelde de genodigden dat het haar erg aangreep om mij en alle donateurs te bedanken, omdat ik niet alleen de stuwende kracht achter de realisatie van deze grote droom ben, maar zeker ook een steun en toeverlaat voor haar als vriendin. Toen was het mijn beurt om enkele woorden namens jullie allen te richten tot het Peruaanse team en de niños. Mijn speech had ik toegespitst op het cadeau dat wij het team wilden overhandigen. Voor mijn vertrek naar Peru had een Udense schilderes mij aangeboden een icoon te willen schilderen voor ons nieuwe opvanghuis. Bij haar thuis mocht ik een icoon komen uitzoeken en ik wist gelijk welke het worden moest, namelijk de icoon van de Moeder Gods Hodigitria, met het kindje Jezus op haar schoot.

Een super trotse Dolores en Marianne.

Hodigitria is Grieks en betekent: "Zij die de weg wijst". Zoals de Moeder Gods op deze icoon met haar hand de weg wijst, zo hoop ik dat wij met onze steun de weg kunnen wijzen aan het Peruaanse team en de kinderen van Cusco. Het werk in ons opvanghuis is lang niet altijd gemakkelijk en vraagt van alle mensen veel tijd en een grote inzet. Als het leven, het werk, soms tegen zit, hoop ik dat zij door naar deze icoon te kijken zullen weten dat er altijd iemand is die hen de weg zal wijzen. Ook hopen we in ons nieuwe huis veel kinderen de weg te wijzen naar een mooie toekomst en dat wij met ons werk een

voorbeeld voor hen zullen zijn, want door de realisatie van dit huis hebben wij laten zien dat de toekomst aan hen is die geloven in de schoonheid van hun dromen. Tijdens mijn woorden waren jullie allemaal in mijn hart, want zonder jullie was het ons nooit gelukt om dit huis te bouwen. Ik geloof dat dit het vooral zo emotioneel voor mij maakte. Dankzij jullie vertrouwen in mij en in ons werk hebben wij onze grote droom kunnen verwezenlijken en kunnen wij de straatverkoptjes van Cusco veiligheid, zekerheid en een toekomst bieden. Soms schieten woorden tekort, maar hopelijk voelen jullie in mijn verhaal onze diepe dank voor jullie steun.

Een hartverwarmende speech van Richard.

Toen ik dit achter de rug had dacht ik dat we konden gaan ontspannen en van de prachtige dansen van de kinderen konden gaan genieten. Maar daar moest ik toch nog even op wachten, want een van onze jongeren, Richard, had gevraagd of ook hij enkele woorden tot ons mocht richten. Met kloppend hart en tranen in mijn ogen heb ik naar hem zitten luisteren. Alle moeilijke momenten en de zorgen, die we de afgelopen tien jaren hebben moeten doormaken, vielen in een keer weg. De woorden van Richard zijn voor Dolores en mij een cadeautje voor de rest van ons leven. Niemand heeft ooit beter verwoord waarom ons werk zo belangrijk is dan deze knaap. Richard richtte zijn woorden tot mij en Dolores, recht uit zijn hart, zonder ook maar iets op papier te hebben staan. Hij opende zijn speech met de woorden dat ik altijd als een moeder voor hem ben geweest, als een echte moeder die oor, oog en een hart heeft voor wat er leeft in haar kind. Maar bovenal sprak hij ook tot de niños van Inti Huahuacuna. Hij vertelde hen dat arm zijn niet betekent dat dit een excuus is om je de rest van je leven achter te verschuilen, dat dit

geen excuus is om je altijd arm te voelen. Hij herinnerde zich dat hij ooit als klein kind, tijdens een zeer koude dag, met een T-shirtje met korte mouwen, vol gaten, naar ons opvanghuis kwam en dat ik hem vroeg of hij geen jasje had. Op zijn antwoord dat hij dit niet had hebben Dolores en ik blijkbaar gelijk een jasje voor hem gekocht. Hij zei dat hij deze warmte tot op de dag van vandaag voelde, ondanks dat het jasje hem allang niet meer paste en dat hij dit gevoel nooit, maar dan ook nooit, zal kwijt raken. Dit alles kwam recht uit zijn hart, en op dat moment wist ik dat ik nog lang niet klaar ben hier in ons opvanghuis, dat elk bereikt doel weer het begin vormt van een nieuwe tocht. Richard gaat zijn weg vinden, dat weet ik zeker, evenals Phersi, ook een van onze jongeren die op dit moment een Hogere Beroepsopleiding doet. Maar wat hoop ik ooit structurele financiële hulp te vinden, in combinatie met een bron van inkomsten in Cusco, zodat we nog vele vele kinderen meer een toekomst kunnen bieden. Allemaal toekomstmuziek, maar wel het begin van een nieuwe droom, een nieuwe tocht, die ik hopelijk samen met jullie en het Peruaanse team mag gaan bewandelen.

De niños doen een traditionele dans.

Inmiddels waren de optredens van de niños begonnen en ze deden het geweldig. Profe Natali en Profe Erick hadden met hen deze dansen ingestudeerd op speciale muziek uit Cusco. De zonscheen in volle glorie boven ons sportveld en ik voelde me tot in mijn diepste vezel gelukkig. Ook waren inmiddels dozen vol pizza's bezorgd door Marco, de eigenaar van Restaurant Papillon. Ook veel ouders van de kinderen waren meegekomen en ook zij genoten met volle teugen mee. Het moeilijkste was om een eind aan het feest te breien en de kinderen naar huis te sturen. Maar gaandeweg de jaren heb ik ook

hiervoor tactieken ontwikkeld. Ik had Richard en Phersi bij de buitendeur plaats laten nemen met dienbladen vol feestelijke marshmallows, versierd met feestelijke prikkertjes, die mijn schoonzusje Gerdie speciaal voor het feest had meegegeven. Nadat alle kinderen waren vertrokken hadden we een warme maaltijd klaarstaan voor het team en de genodigden en konden we tezamen terugkijken op een zeer indrukwekkende dag.

Een laatste lekkernij, uitgereikt door Phersi en Richard.

Ik hoop dat ik, door mijn belevenissen met jullie te delen, onze niños weer wat dichterbij jullie gebracht heb. Als ik het levensverhaal van de kinderen van Inti Huahuacuna op papier zet is het niet meer alleen het verhaal van de kinderen, maar het verhaal van de lezer, van jullie; gaat het er niet alleen meer om wat wij met het levensverhaal van de niños doen, maar wat de lezer ermee doet. Jullie, de donateurs. Uit de grond van mijn hart wil ik jullie bedanken voor ALLES!!

Maandagmiddag na de lunch willen Hans en ik via het Plaza de Armas naar Inti Huahuacuna lopen en midden op het plein hoor ik ineens "Profe Mariana" roepen en daar komt Marisol, de moeder van Sandra, Andres en Lesley op me afhollen. Ik word door haar platgedrukt in een warme omhelzing en in één adem vertelt ze me dat het niet goed gaat met Sandra en haar baby. Vorig jaar is Sandra op 16-jarige leeftijd bevalen van een baby en ik had voor haar werk geregeld als oppas in een gezin met twee kleine kinderen. Ze mocht haar baby meenemen en ik hoopte intens dat Sandra hierdoor de rust en de tijd zou krijgen om te leren een moeder te zijn voor haar dochtertje. Helaas stond de relatie tussen haar en haar moeder onder grote spanning, want in het kleine, zeer vochtige golfplaten hok waarin zij woonden kwam nu ook nog een baby erbij. Marisol vertelde me heel eerlijk dat ze op

een dag Sandra mishandeld heeft, waardoor Sandra met haar baby is weggelopen en dus ook haar baan is verloren. Sandra is op straat gaan leven en vervolgens in twee huizen geëxploiteerd. Na een zoektocht heeft haar moeder haar gelukkig toch gevonden, maar inmiddels heeft Sandra besloten om haar baby ter adoptie af te staan. In één adem vraagt Marisol aan Hans en mij of we mee willen gaan, want een stukje verderop staan Sandra en haar baby op haar te wachten. Of ik, por favor, er niets van wil zeggen dat ze mij verteld heeft dat Sandra haar baby kwijt wil, maar of ik aan de andere kant wel met haar wil praten. Met wie ik vooral praat is met Marisol, dat zij als moeder van haar dochter en oma van haar kleindochtertje een steun moet zijn voor hen, want dat het moederschap als alleenstaande tienermoeder voor Sandra nog veel te zwaar is. Steeds antwoordt ze: " Si, Profe, si, Profe", maar ik weet als geen ander dat Marisol leeft van de straat, altijd een straatkind is geweest en tot het einde der tijden op straat zal blijven leven. Gelukkig heb ik prachtige foto's meegenomen van de geboorte van het dochtertje van Sandra, en hopelijk brengt het zien van deze foto bij haar iets te weeg.

Marisol en Sandra met haar dochtertje Guadeloupe.

Dinsdag breekt de laatste dag van Hans alweer aan in Cusco en moet hij afscheid nemen van Dolores, het team en onze niños. Wat ben ik intens blij dat hij met me is meegegaan, om dit grote moment in ons leven mee te beleven. Hij heeft ons werk weer kunnen zien, en we zijn samen met Flor nog een keertje teruggegaan naar ons opvanghuis in de wijk Zarzuela. Vooral hiermee ben ik heel blij dat we dit gedaan hebben, want bij het zien van dit huis is het eerste wat Hans zegt dat dit huis te vervallen en gevaarlijk is om nog in te kunnen werken. Er zitten

diepe scheuren in de adobe (modderstenen) voor-gevel en alle plafonds zijn door de vele lekkages zwaar verzakt. Hans ziet met eigen ogen dat we een heel wijze beslissing hebben genomen door hier weg te gaan. Wat ben ik blij met zijn woorden, want ondanks dat ik goed weet dat ik de juiste beslissing heb genomen, is het fijn deze bevestiging te krijgen.

Het in verval geraakte wijkgebouw van Zarzuela.

Ik wil vooral ook graag meer weten over de wijk Almudena, waar nu ons nieuwe huis staat te pronken. De wijk Almudena ligt tegen de wijk Zarzuela aan, waar we ruim tien jaar ons werk hebben gedaan. Tot voor enkele jaren geleden was de wijk Almudena nóg armer en gevaarlijker. Maar aangezien ons huis nog net onder het Historisch Centrum valt, heeft Monumentenzorg deze straat laten opknappen. Daardoor is de straat veiliger geworden. Ik neem een taxi om de wijk te gaan onderzoeken en wat ik dan te zien krijg is niet te geloven. Achter onze straat ligt een grote sloppenwijk, van huisjes met golfplaten daken, kinderen die verwaarloosd op straat liggen en het wordt mij duidelijk waarom er dagelijks zoveel nieuwe snottebellekes bij ons aankloppen.

Bij terugkomst in ons huis komt er gelijk een klein hummeltje op me aflopen en vraagt of ze vandaag eten krijgt. Gelukkig kan ik dit hummeltje helemaal gelukkig maken, want we hebben deze dag te eten. Dankzij een paar mooie donaties kunnen we onze niños echte warme maaltijden aanbieden, maar ook vandaag is de pan bijna niet groot genoeg. Dit is wat ik steeds hier ervaar, hoe enorm belangrijk eten is voor kinderen die nooit genoeg te eten krijgen, dat dit je hele dag beheerst en dat ook de liefde van deze kinderen door de maag gaat. Want wat worden er weer vele snotkussen uitgedeeld na het eten.

Zaterdag, 25 september 2010.

Denk met je hoofd, maar werk met je hart.

Op zaterdag gaan we naar ons opvanghuis om te kijken of Maestro Oscar de muren aan het betegelen is. Ruim een maand geleden stuurde Dolores mij een e-mail dat ze het vreselijk vond om te zeggen, maar dat er al een vieze vlek op de muren zat. Ik heb toen nog heel vrolijk terugge-maild dat ik hier heel blij mee was, want zo konden de mensen tenminste zien dat het een huis voor kinderen is. Maar inmiddels zitten de 'handtekeningen' van de niños overal op de muren en is er geen plek zonder vieze handjes meer te ontdekken. Om te voorkomen dat we om de haverklap het hele huis moeten schilderen hebben we besloten de muren te betegelen, zodat we ze in de toekomst lekker kunnen afsoppen.

De grote droom van de niños: een sportveldje.

Maandag zie ik tot mijn grote verbazing dat Fabiola, het zusje van de Pachas, met haar blinde broertje van 3 jaar in het spelletjeslokaal zit te spelen. Het broertje, Fabricio, vermaakt zich uitstekend en loopt vol plezier over alles en iedereen heen. Het zien van dit manneke doet me weer realiseren dat we lang niet alles kunnen doen wat we graag zouden willen doen. Enkele maanden geleden stuurde Dolores me een e-mail over de moeilijke gezinssituatie van de moeder

van deze kinderen. Moeder kon haar hoofd niet boven water houden, aangezien ze vanwege haar blinde zontje niet kon gaan werken.

Fabiola met haar blinde broertje Fabricio.

Ik heb Dolores gelijk een e-mail teruggestuurd dat ze informatie moest gaan opvragen bij de blindenschool in Cusco. Ik ben ervan overtuigd dat ik een donatie gevonden kan krijgen voor de betaling van de blindenschool van dit hummeltje en hierdoor zou de moeder weer kunnen gaan werken. Na alles uitgezocht te hebben heeft Profe Erick tot 4 keer toe een afspraak met de moeder gemaakt en ze is helaas geen enkele keer komen opdagen. Bij het zien van Fabiola en Fabricio denk ik eraan hoe ontzettend triest het is dat deze jongen hierdoor zijn hele toekomst aan zijn blinde oogjes voorbij ziet gaan. Tevens denk ik aan het gesprek dat ik afgelopen zondag met een marketentster op de markt had. Het is een zeer hardwerkend echtpaar met twee kinderen. Die zondag informeert ze naar mijn werk en waar ik vandaan kom. Ze vertelt me dat het haar grote droom is om eens een echte winkel te hebben, niet zomaar een marktkraam, maar een echte winkel. Hier knokt ze hard voor en ze vraagt me of ik eens zou willen verwoorden wat mij opvalt in de winkels in Cusco, wat ik daar mis en wat ze zou kunnen verbeteren in haar kraam. Ik leg haar uit dat voor mij het meest moeilijke in haar land is dat zoveel winkeliers hun afspraken niet nakomen en weinig respect hebben voor de klant. Dat ik eigenlijk het idee heb dat het hen weinig kan schelen of ze wel of niet iets verkopen, alsof er een onverschilligheid vanuit gaat. Ik vertel haar dat ik die onverschilligheid niet alleen op de markt en in de winkels zie, maar dat ik dit gedrag helaas ook vaak tegenkom bij de moeders van onze kinderen. Ze begrijpt gelijk

wat ik bedoel en geeft aan dat dit een probleem van oudsher is. De moeders van onze kinderen hebben thuis nooit anders geleerd, dan dat hun ouders ook totaal onverschillig tegenover hen stonden. Hun broers waren altijd de belangrijkste personen, want zij waren de man in huis en zij zouden later hun ouders gaan onderhouden. Zij stelden als meisjes niets voor, terwijl ze wel al het werk moesten doen in huis, ook voor hun broers. Daarnaast zijn het bijna allemaal ondervoede moeders en hoe kan iemand met een lege maag logisch denken? Veel moeders zijn lamgeslagen, laten het allemaal gebeuren en realiseren zich totaal niet dat ze hierdoor de toekomst van hun kinderen verloren laten gaan.

Dolores met Fabricio.

Ik denk aan de woorden van deze vrouw als ik de blinde Fabricio bij ons zie spelen en heb weer wat meer begrip voor zijn moeder, die waarschijnlijk ook tot de categorie moeders behoort die zelf nooit een echt thuis heeft gehad. Weer realiseer ik me hoe vaak ik hier moet denken met mijn hoofd, maar moet werken met mijn hart. Ik ben maar een mens en soms is het moeilijk om niet te oordelen en om het onvermogen van mensen niet als onwil te zien. Ik heb het hier hard nodig om met mijn hoofd te denken, want ik moet realistisch blijven en kan niet iedereen helpen, maar datgene wat ik doe moet ik wel met

mijn hart doen. En met mijn hoofd denk ik nu dat ik hoop dat ik vanuit mijn hart eens iets voor dit blinde kind kan betekenen.

Elke dag lopen er nog steeds ouders binnen die naar ons werk komen informeren en vragen of ook hun kinderen bij ons welkom zijn. Een moeder loopt binnen met een baby op haar rug en vraagt ons of haar zoontje van 3 jaar welkom is. Op mijn vraag waarom haar zoontje niet is meegekomen antwoordt ze, dat ze van haar werk komt. Sinds kort heeft ze werk en haar baby kan tijdens haar werk prima slapen, maar een kind van 3 jaar kan ze daarbij niet gebruiken. Daarom sluit ze haar zoontje Erick 's ochtends voordat ze gaat werken op in huis en hij wordt pas bevrijd als ze 's middags thuiskomt. Nog steeds heb ik hier momenten dat ik met mijn oren sta te klapperen als ik dit soort verhalen hoor. En zeker omdat ik weet dat ze waar zijn!

Marianne met de kleine Erick (rechts) en Alfredo.

De kleine Alfredo is een van onze nieuwe klantjes en staat iedere ochtend al om 09.00 uur voor de deur. Het is duidelijk een manneke wat onze hulp echt nodig heeft. Hij heeft altijd ontstoken oogjes en is zwaar ondervoed. Als ik hem vraag hoe hij heet steekt hij drie vingertjes op. En als ik hem vraag waar hij woont kijkt hij me zeer verbaasd aan en zegt verontwaardigd: "claro, en mi casa, in mijn huis natuurlijk". Ja, hoe kan ik zulk een domme vraag stellen!

Zaterdag, 2 oktober 2010.

Een dag niet gelachen, is een dag niet geleefd.

Op maandag staan spontaan de kleine Lourdes en haar zusje Elba voor mijn neus. Wat ben ik blij deze twee meisjes uit Zarzuela in ons nieuwe huis te zien! Ik ken Lourdes al vanaf dat ze een baby is en inmiddels is dit dametje alweer 7 jaar.

Ze vleit zich tegen me aan en met een stralend gezichtje zegt ze: 'hola, profe Mariana'. Het zijn zeer consciëntieuze meisjes en de 11-jarige Elba is altijd als een moedertje voor haar zusje.

Elba en Lourdes maken hun huiswerk.

Onmiddellijk gaan ze naar de bibliotheek, Elba haalt het huiswerk van Lourdes uit haar tasje en ze beginnen te werken. Na het maken van hun huiswerk komen ze een praatje maken en Elba vertelt dat ze het nieuwe huis prachtig vindt. Ook zegt ze dat ze het zo jammer vindt dat ze bijna nooit meer naar ons huis kunnen komen, omdat ze 's ochtends naar school moeten en de hele middag hun moeder moeten helpen op de markt. Gelukkig ging hun moeder vandaag niet op de markt werken en daarom konden ze naar Almudena komen. Na ons gesprek zie ik ze uitgelaten en vrolijk op ons sportveldje rondhollen. Dit sportveldje is echt een geschenk uit de hemel. Hier kunnen de kinderen al hun zorgen even loslaten en vergeten, zich helemaal uitleven in het sporten en lekker even kind zijn. Het wordt hele dagen gebruikt door de kinderen, en zelfs zo intensief dat we, om ruzie te voorkomen, een rooster op hebben moeten hangen op welke uren men mag volleyballen en voetballen. Tegen dat we gaan sluiten komen Lourdes en Elba nog een dikke knuffel geven en gaan ook deze twee lieverds weer richting huis.

Op woensdagochtend komt tot mijn verbazing de moeder van Alfredo en Luis bij ons binnenlopen om met Profe Erick te praten. Al weken proberen we via haar kinderen of ze naar ons wil komen voor een gesprek, want we maken ons zorgen over deze kinderen. Alfredo en Luis wonen in Almudena en zijn voor ons nieuwe niños. Het levensverhaal van deze vrouw is ook te triest voor woorden. Haar man heeft 4 kinderen uit

zijn eerste huwelijk en twee kinderen, Alfredo en Luis, tezamen met haar. Zijn dochter van 16 jaar heeft al een kindje van 1 jaar en ze verdwijnt met de regelmaat van de klok en laat haar baby dan bij haar stiefmoeder achter. Haar man reist vaak naar omliggende dorpen om daar op markten zijn waar te slijten. Om de zoveel maanden komt hij naar huis en van de 6 dagen dat hij thuis is brengt hij er 4 dronken door. In zijn dronken buien mishandelt hij zijn vrouw en kinderen en eigenlijk is het hele gezin opgelucht als hij weer vertrekt. De moeder loopt duidelijk met zelfmoordplannen rond, want ze ziet geen andere uitweg uit haar hopeloze situatie. We proberen haar voorzichtig uit te leggen dat als ze zo ongelukkig is in haar relatie en zoveel te lijden heeft, ze eens na zou moeten denken waarom ze met deze man samenwoont. Het wordt een lang gesprek met de moeder en ik begrijp heel goed dat we haar problemen niet kunnen oplossen. Maar niets is onmogelijk als we het samen doen en ik zou het al heel fijn vinden als ze door dit gesprek beseft dat ze niet helemaal alleen staat en dat haar kinderen bij ons een warme opvang hebben.

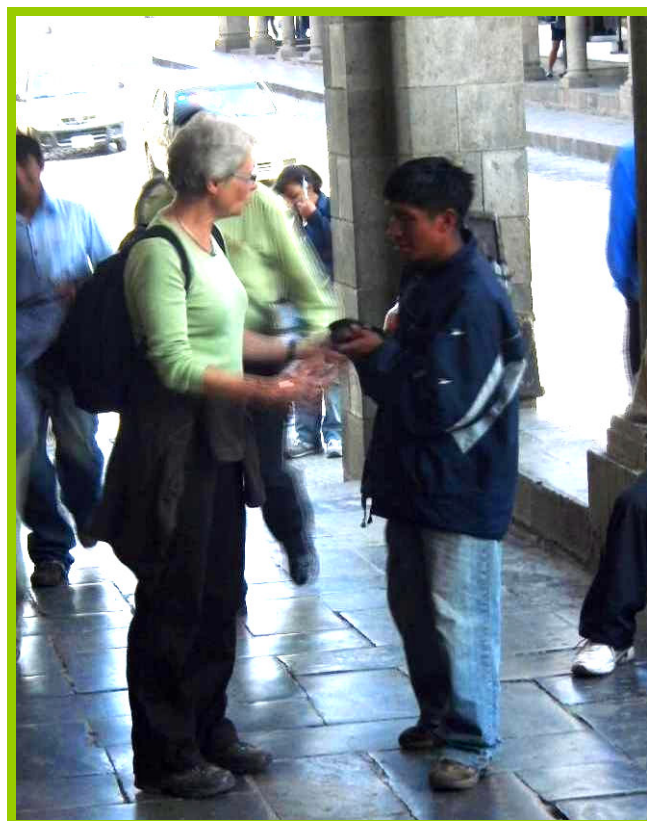

Alfredo en Erick met hun Inti Huahuacuna vriendjes.

Alfredo is zulk een guitig kereltje en hij giert het uit van het lachen als ik met hem aan het spelen ben. Op zo'n moment denk ik dan altijd dat het echt waar is, dat als je een dag niet gelachen hebt, je een dag niet geleefd hebt. Het doet me zo goed om te zien hoe veilig deze twee knullen zich bij ons voelen en ik zie hen 's avonds altijd weer een beetje opgeladen naar huis gaan. En hier doen we het voor!

Ik merk dat Dolores en ik zelfs op straat ook altijd nog ons werk bij ons dragen. Alle schoenpoetsertjes die ons aanspreken of ze onze schoenen mogen poetsen vragen we of ze niet eens

naar ons huis willen komen kijken. Vandaag spreken we een jonge knul, die de kost verdient op straat met het poetsen van schoenen. De jongen vertelt dat zijn ouders vorig jaar zijn gescheiden, dat zijn vader is vertrokken en dat hij daar sindsdien nooit meer iets van gehoord heeft. Zijn moeder heeft geen werk en ze heeft dus gezegd dat hij dit jaar maar niet naar school moet gaan. Wat zou ik graag nog een extra personeelslid aannemen, die ons oude straatwerk zou kunnen doen. Zo zijn we in Zarzuela begonnen, met op straat de kinderen van ons werk te vertellen en ze mee te nemen naar ons huis.

Een schoenpoetser krijgt uitleg over ons opvanghuis.

En tot op de dag van vandaag komen die kinderen naar ons toe, dus we hebben gezien dat dit straatwerk zeker de moeite loont. Ook dit komt op mijn verlanglijstje te staan, want hierdoor zouden we echt de kinderen van Almudena, die door hun straatwerk altijd in de gevarenzone leven, kennis kunnen laten maken met ons werk en hopelijk ook een toekomst kunnen bieden. Met keurig gepoetste schoenen gaan we weer terug naar ons opvanghuis, vol nieuwe plannen voor de toekomst van ons huis.

Het is heerlijk om te zien dat die middag Lourdes en Elba weer naar ons zijn gekomen. Ook de thuissituatie van deze kinderen is allerbelabberdst. Als vader thuis is, is er ruzie en vertrekt

hij weer voor enkele maanden naar zijn ouders. Moeder verkoopt eten op straat of op de markt en Lourdes en Elba moeten altijd meehelpen. De eerste jaren dat Lourdes als kleine baby naar ons kwam was het een vies, verwaarloosd hoopje mens. Op een dag heeft haar zusje Elba de zorg van Lourdes op zich genomen en sindsdien ziet ze er wat schoner uit.

Het is die middag erg koud en Lourdes komt met ontzettend weinig kleren aan naar Inti Huahuacuna. Ik denk gelijk aan de kleertjes die ik nog in een doos heb zitten. Er zit een shirt met lange mouwen bij wat haar schitterend staat en ze mag zelf twee paar sokken uitzoeken. Ze doet haar veel te grote schoenen uit zodat ik haar sokjes kan aantrekken en ik durf mezelf niet af te vragen hoe lang die voetjes al niet meer gewassen zijn. Maar het zien van haar gelukkige smoeltje maakt mijn dag al helemaal goed.

Lekkere warme sokjes voor Lourdes.

Zaterdag, 9 oktober 2010.

Eén enkele reden waarom je iets doet is meer waard, dan honderd redenen waarom je iets niet doet.

Maandag vertrekken Dolores en ik vol verwachting in alle vroegte naar het vliegveld om Dorris af te halen. Dorris is al secretaris/penningmeester vanaf het moment dat ik de Stichting Inti Huahuacuna heb opgericht. Dit wordt de eerste keer dat ze met eigen ogen ons werk gaat zien en ik kan bijna niet wachten om haar kennis te laten maken met mijn Peruaanse leven. Wat is het fijn om haar op het vliegveld van Cusco binnen te zien komen! Nadat ze haar koffers heeft opgehaald kan Dorris eindelijk kennis maken met Dolores. Ik hoop dat Dorris snel aan de hoogte zal wennen, zodat we tezamen aan de slag kunnen in ons opvanghuis.

De aankomst van Dorris in Cusco.

Later op de middag komt Flor de Maria haar verdriet met me delen. Zij en haar broertje Marco zijn twee heel vaste klantjes van Inti Huahuacuna en werkelijk zo arm als een luis. Marco is een zeer intelligent knaapje, die de beste van zijn klas is. Moeder woont met haar kinderen in één kamer, zonder licht of water. Daarom komen Flor de Maria en Marco altijd hun huiswerk bij ons maken, want als zij 's avonds uit school komen is het al donker. Nu blijkt er in hun kamertje te zijn ingebroken en iemand heeft zelfs het bed van Flor de Maria gestolen. Hoe triest kun je zijn als je bij mensen die werkelijk niets hebben een bed gaat stelen! De moeder van Flor en Marco overweegt nu om haar kinderen naar een tehuis te brengen, want er is iets in haar geknapt, ze is doodop, en ze kan voor haar gevoel nu echt niet meer voor haar kinderen zorgen. De tehuizen voor jongens zijn hier in Peru vreselijk slecht. Ik moet er niet aan denken dat deze kleine Marco in een tehuis terecht komt, want dat gaat hij absoluut niet redden. We bespreken onderling of wij dit gezin kunnen helpen, maar dit zijn van die beslissingen die altijd moeilijk zullen blijven. We kunnen geen huisraad voor hen gaan kopen, dat is onmogelijk, want hiervoor is de armoede van bijna al onze kinderen thuis te groot. Wel kunnen we het schoolgeld en de schoolspulletjes voor Flor en Marco betalen, en een lunch in een gaarkeuken, in de hoop dat de moeder door deze steun opnieuw de kracht vindt om haar schouder er onder te zetten en zelf voor haar kinderen

te blijven zorgen. Gelukkig zijn Flor en Marco de hele week weer bij ons geweest en we hopen dat met de steun van Inti Huahuacuna deze moeder en haar gezin het gaan redden.

Marianne met Marco en Flor de Maria (links).

Als Dolores en ik 's middags na onze lunch terug willen lopen naar ons opvanghuis valt de regen er werkelijk met bakken uit, vergezeld van knollen van hagelstenen. Ook onze jongens Jonathan en Cristian komen drijfnat en rillend van de kou binnen hollen. Hun schooluniformpje is drijfnat en ik weet dat dit de enige schoolkleding is die zij hebben. Het zijn schatten van knullen en niet voor een gat te vangen.

Jonathan en Cristian drogen hun natte kleren.

Ze vragen of ze in het keukentje een ketel water mogen koken, zodat Cristian boven de stoom van de fluitketel zijn kleding kan drogen en Jonathan zet het gas aan en houdt zijn kleding boven het gas. Vol trots over hun eigen vindingrijkheid

wachten ze met een vrolijk gezicht tot ze hun kleding weer aan kunnen trekken. Het is heerlijk om de lol van deze knullen te zien. Weer een beetje opgewarmd kunnen zij uiteindelijk naar de bibliotheek om hun huiswerk van die dag te maken.

Woensdagochtend beginnen we onze dag met een bezoekje aan de bank, want bijna is het zover dat de timmerman zijn klussen geklaard heeft. Terwijl we naar de bank lopen komen we een van onze klantjes tegen, die al vanaf zijn 3 jaar jarenlang naar Inti Huahuacuna is gekomen. Jairo is samen met zijn oma en op het moment dat de oma me ziet begint ze te huilen. Altijd heb ik met deze vrouw te doen, want je zult als oma maar op een middernachtelijk uur wakker gemaakt worden door gebonk op je deur, en daar je 5 kleinkinderen aantreffen! En dat terwijl je dochter en schoonzoon in geen velden of wegen te bekennen zijn en je sinds die dag nooit meer iets van hen hoort. De oma is al jong weduwe geworden en al ruim 10 jaar moet zij haar kleinkinderen groot brengen, terwijl ze geen cent te makken heeft. Wat me nog meer raakt dan de tranen van de oma is de trieste, eenzame blik in de ogen van Jairo. Hij vertelt me dat een half jaar geleden vanuit het niets zijn moeder via een advocaat contact met hem heeft opgenomen, omdat ze via een rechtszaak eist dat hij naar de jungle komt om weer bij haar te wonen. Inmiddels is Jairo 15 jaar en mag hij zelf kiezen bij wie hij wil wonen. Ook ik zeg hem dat ik dit niet begrijp, want zij moet weten dat hij volgens de Peruaanse wet zelf mag weten bij wie hij woont. Hierop kijkt hij me verloren aan en zegt dat dit de gedachtewereld van een alcoholiste is. Hij vertelt dat zijn oma voor een bedrijf folders uitdeelt op straat om te proberen zijn school te betalen, maar hier verdient ze geen salaris mee maar alleen maar een willekeurige fooi. Door de financiële nood heeft Jairo vaak lessen gemist en wordt hij op een school van de Staat niet meer toegelaten. Hierdoor is hij verplicht om naar een particuliere school te gaan. Daarom werkt hij de ochtenden ook op straat om zelf bij te kunnen dragen aan zijn scholing.

Regelmatig voel ik aan mensen dat ze niet begrijpen waarom ik dit werk doe, omdat ik maar zo'n kleine groep kinderen daadwerkelijk iets kan bieden. Maar door het feit dat ik tegen Jairo kan zeggen dat hij ons, por favor, moet komen bezoeken, zodat we samen naar zijn situatie kunnen kijken, realiseer ik me dat één enkele reden

waarom je iets doet meer waard is, dan honderd redenen waarom je iets niet doet. Eén kind zoals Jairo is voor mij al een reden om dit werk te doen, meer redenen heb ik niet nodig om voorlopig nog door te gaan met mijn werk.

De niños genieten op het sportveld van de stoelendans.

Tijdens het middagmaal ontmoet Dolores in ons restaurantje een Peruaanse vriendin. Deze vrouw heeft bij de oprichting van de Asociación Inti Huahuacuna in Cusco met Dolores meegedacht over de opzet van het werk met deze kinderen. Het doet me ontzettend goed om te zien hoe trots Dolores vertelt dat we voortaan een eigen huis hebben, dat het goed gaat met ons werk, dat de kinderen genieten van hun dagelijkse opvang in ons huis. Na afscheid genomen te hebben praten Dolores en ik nog na over wat er allemaal al op ons pad is gekomen, aan mooie maar ook aan moeilijke dingen. Met als eindconclusie dat gelukkig de vele mooie en positieve dingen maken, dat we nog steeds met hart en ziel tezamen voor deze kinderen kunnen gaan. Dolores vertelt me dat deze vriendin altijd tegen haar gezegd heeft dat ze vol moest houden, dat zij er de kracht voor heeft om dit werk te doen en dat er zeker op een dag iemand op haar pad zou komen met dezelfde kracht, overtuiging en lange adem, hetzelfde geduld en doorzettingsvermogen. Na deze woorden kijken we elkaar aan en vraagt Dolores me of mijn adem nog lang genoeg is om nog even door te blazen en we ronden dit bijzondere gesprek af met een warme omhelzing en vol overtuiging lopen we weer richting Inti Huahuacuna.

Zaterdag, 16 oktober 2010.

Oprecht geluk bestaat uit het gelukkig maken van anderen.

Deze week gaan Dolores en ik nieuwe spulletjes voor de keuken kopen. Ik heb een schitterende donatie gekregen voor de inrichting van de keuken. Het ontbreekt ons nog aan alles en het is

bijna geen doen om in onze keukens te koken. Daarbij komen we bestek, borden, en koppen tekort, waardoor we lang niet alle kinderen tegelijkertijd eten kunnen geven.

Het team bewondert de nieuwe keukenspullen.

's Middags gaat Dorris aan de slag met haar mooie werkplan. Dorris is fotograaf en wil met de kinderen een eigen fotoalbum gaan maken. Ze worden door haar op de prent gezet en volgende week mogen ze tezamen met haar hier een fotoalbum van maken.

Dorris maakt met de niños een eigen fotoalbum.

Stiekem attendeer ik Dorris op een van onze jonge dames, Joyce. Joyce woont bij haar oma, omdat haar ouders in de jungle wonen. Hierdoor ziet zij hen zelden en ze leeft een vrij eenzaam bestaan. Onlangs vertelde Joyce me met tranen in haar ogen dat het goed is dat haar ouders ver weg wonen, want dat ze hierdoor meer rust heeft. Haar vader heeft ze vanaf haar 4 jaar nooit meer gezien, omdat haar ouders toen zijn gescheiden. Haar moeder is toen aan de drank geraakt en heeft jaren veel gedronken. Ze kwam vaak 3 of 4 dagen per week niet thuis, omdat ze dan met vriendinnen was stappen. In die tijd heeft ze een zoon van een andere man gekregen, maar inmiddels is het weer aan tussen haar en haar ex. Hier-

door heeft Joyce sinds 5 maanden weer een beetje contact met haar vader. Joyce komt elke dag naar Inti Huahuacuna, samen met haar halfbroertje David, maar het heeft me veel tijd gekost om echt contact met haar te krijgen.

Joyce als 'fotomodel'.

Tot voor kort wilde ze ook nooit op een foto, maar aangezien ze heel graag in het handvaardigheidslokaal werkt hoop ik dat ze ook wat meer van zichzelf zal gaan laten zien door het fotoproject van Dorris. En warempel, de truc lukt, want even laten komt Dorris me vertellen dat ze Joyce heeft mogen fotograferen en dat ook zij een album wil maken.

De rest van de middag breng ik door in het spelletjeslokaal. Tijdens het spelen met de kinderen herinner ik me dat er in Nederland vroeger bij het opvoeden van kinderen gesproken werd over de 3 R's: Rust, Reinheid en Regelmaat. Hier in Peru kent men ook deze 3 R's, maar dan gaat het over Respect hebben voor jezelf, Respect hebben voor anderen en Responsabilidad (verantwoordelijkheid) voor alles wat je doet. Dit zijn tot op de dag van vandaag belangrijke normen en waarden en dit is wat wij de niños willen bijbrengen in ons opvanghuis. In ons spelletjeslokaal zie ik altijd dat spelen voor kinderen niet zomaar het doen van spelletjes is.

Het is een veel grotere ervaring. Ze leren van het samenzijn en samenspelen met andere kinderen. Het bevordert de interactie tussen niños, maar ook hun eigen ontwikkeling. Het gevoel van geluk en blijheid doet hun zelfvertrouwen groeien. Daarnaast leren ze veel van hun eigen cultuur en de gewoontes van hun land. Tijdens deze uren merk ik altijd hoe belangrijk het is om tussen de kinderen te staan en niet erboven. Ik leer van de niños, en de niños leren van ons. Ook zie ik aan de kinderen dat het zien van de problemen van andere kinderen maakt dat zij zich minder alleen

voelen staan. Ik vind het altijd geweldig om te zien hoe creatief de kinderen zijn. Hieruit zie je dat arm zijn niet betekent dat je niets kunt, maar dat het vaak ook een stimulans kan zijn om je creativiteit te ontwikkelen. Als ik zo rond zit te kijken in het lokaal merk ik dat het me raakt te zien hoe intens ons huis leeft. Overal kom je spelende, hollende, lachende, roepende, en soms huilende, kinderen tegen. En bovenal zie ik hoe intens gelukkig het hen maakt om lekker even te mogen knuffelen. Je ziet de blik in hun oogjes veranderen en je voelt dat ze zich even helemaal ontspannen. Ook nu voel ik weer wat het toch weinig kost om een kind te laten voelen dat ook hij belangrijk en de moeite waard is. Dit is wat ik altijd voel bij al onze niños en als ik ooit voel dat oprecht geluk bestaat uit het gelukkig maken van anderen, dan is het hier.

Samen spelen en genieten in het spelletjeslokaal.

Het is zo mooi om te zien dat ook Dorris gelijk feilloos aanvoelt welke kinderen er het slechts aan toe zijn. Octavio is ook zo'n jongen, waar je aan zijn koppie en in zijn ogen een triestheid en een eenzaamheid ziet die je diep in je hart raakt. Een heel aandoenlijk jochie. Hij is een fervent knutselaar en zit iedere dag vol overgave onze knutselwerkjes te maken. De ouders van Octavio zijn boer en hebben een stuk landbouwgrond heel ver buiten Cusco. Voor hun eigen gemak zijn ze enkele jaren geleden samen naar hun boeren goedje verhuisd en hebben hun kinderen in Cusco achtergelaten. Twee oudere broers van 17 en 13 jaar moeten Octavio en zijn kleine broertjes en zusjes groot brengen. Om de zoveel tijd komen de ouders naar Cusco en brengen dan wat producten van het land mee, zodat de kinderen wat te eten hebben. Als ik hem vraag of het fijn is als zijn ouders thuis zijn antwoordt hij, dat ze

van hem niet hoeven te komen, want dat hij gewend is aan het leven zonder hen!

Maar de uitdrukking in zijn oogjes en op zijn gezichtje zeggen mij iets heel anders. Ook deze jongen laat ik maar lekker plakken en frotten en ik hoop dat zijn tijd bij Inti Huahuacuna ook hem enkele uurtjes vergetelheid bezorgt. Zodat hij beetje bij beetje wat lossert komt en wat meer vertrouwen krijgt in de mensen om hem heen.

Octavio met zijn zelfgemaakt fotoalbum.

Zaterdag, 23 oktober 2010.

Niet waar je vandaan komt telt, maar waar je naar toegaat.

Dinsdagmiddag begint Dorris met haar werkplan en mogen de kinderen van hun eigen foto's een fotoalbum gaan maken. En het is niet te geloven, maar los van de activiteiten in de bibliotheek, op het sportveldje en in het spelletjeslokaal, zitten er 60 kinderen te knutselen in het handvaardigheidlokaal. Het is ontroerend om te zien hoe gelukkig ze zijn met hun foto's. Dorris heeft ook foto's van het opvanghuis, het team en de muurschildering gemaakt. Als we uitleggen dat ze eerst de foto's van Inti Huahuacuna moeten inplakken en daarna hun eigen foto's, komt een hummeltje naar Profe Flor en fluistert haar in haar oor dat hij dit niet wil, het is zijn album dus zijn foto moet bovenop staan. En gelijk heeft hij!

Die middag staat Marisol, de moeder van Sandra, Andres en Lesley op ons kantoortje. Ze wil me heel graag spreken, want ze is ten einde raad. Marisol is absoluut een moeder in hart en nieren, maar wel op haar eigen manier. Ze komt met de dringende vraag of we financiële hulp kunnen bieden voor de scholing van haar dochters Lesley en Sandra. Lesley gaat in januari naar de middelbare school en Marisol kan deze kosten

niet betalen. De vader van Lesley zit voor de zoveelste keer in de gevangenis voor het verkopen van drugs, dus ook van die kant is geen steun te verwachten. Zelf werkt ze dag en nacht op straat om spulletjes uit een catalogus te verkopen. Haar kinderen zijn goede studenten en ze wil zo graag dat haar kinderen de kans krijgen die zij nooit gehad heeft.

Met dikke tranen vertelt ze me dat haar vader haar moeder altijd mishandelde. Haar moeder was geen haar beter, ook zij mishandelde haar kinderen. Daarom is Marisol al heel jong dag en nacht op straat gaan leven. Soms zocht ze wat rust en veiligheid in een opvanghuis en hier is ze zeer jong zwanger geraakt van een van de hulpverleners van dit huis. Daarna heeft ze nog 2 kinderen meer gekregen, allemaal van andere vaders. Ondanks dat Marisol in haar hart altijd een straatkind zal blijven, zien haar kinderen er altijd zeer goed verzorgd uit en doet ze er alles voor om hen een toekomst te bieden. Het was voor haar dan ook een harde klap toen Sandra vorig jaar op 16-jarige leeftijd een dochtertje kreeg. Dit betekende voor Marisol dat ze op haar 35 al oma werd en dat zij er weer een mondje extra bij heeft om te voeden.

Sandra en haar dochtertje Guadeloupe.

Om te voorkomen dat ook de kleine Guadeloupe hetzelfde leven gaat krijgen als haar oma en moeder, zou het de cirkel goed doorbreken als Sandra daadwerkelijk een opleiding gaat volgen en hierdoor een serieuze baan kan krijgen. En dat is met een opleiding bij Khipu gegarandeerd. Ik zeg Marisol dat ik het ontzettend goed van haar vind, dat ze ervoor knopt om haar kinderen een toekomst te bieden, want dat niet waar je vandaan komt telt, maar waar je naar toegaat. Ze zou zich ook haar hele leven kunnen verschuilen achter haar ellendige, traumatische jeugd, en

hierdoor een excuus hebben om nooit verder te hoeven komen in dit leven. Dit zou dan ook rechtstreeks effect hebben op het leven van haar kinderen. Het is zo knap dat een vrouw die zo beschadigd is, die zo'n slecht voorbeeld thuis gehad heeft, jaren op de straat heeft moeten overleven, nu toch wil kijken waar ze naar toe gaat, waar haar kinderen naar toe gaan en dat ze op haar manier een goede moeder voor haar kinderen wil zijn. Voorlopig houd ik een slag om de arm en leg haar uit dat ik nog niets kan beloven, want dat ik eerst terug moet naar Nederland om een donateur te zoeken. Maar dat ik zeker mijn uiterste best zal gaan doen, als zij ervoor zorgt dat ik met een begroting van de studiekosten van Lesley en Sandra terug kan reizen. Nat van de tranen neemt ze afscheid van me.

Vrijdag, 29 oktober 2010.

Of je nu gehaast of langzaam loopt, de weg die voor je ligt blijft dezelfde.

Na de lunch zie ik een van onze niñas, Marita, met een beteuterd gezichtje binnen komen. Als ik haar vraag of alles goed is met haar begint ze te huilen. Ze vertelt me dat niemand van haar houdt. Haar moeder heeft drie huwelijken achter de rug. Haar oudste zoon is van haar eerste echtgenoot, in haar tweede huwelijk heeft ze twee kinderen gekregen, waaronder Marita, en nu heeft ze nog een paar andere kinderen met haar derde echtgenoot.

Marita laat vol trots haar zelfgemaakte bloemen zien.

Met schroom vraagt ze me een schrift en als ik haar vraag of ze thuis geen schrift heeft begint ze te huilen. Ik vraag haar of ze met Profe Erick wil praten en dan komt haar hele verhaal eruit. Haar vader heeft haar oudere zus als zijn kind erkend, maar hij is altijd blijven ontkennen dat Marita zijn dochter is. Profe, zeg ze nogmaals, niemand

houdt van mij. De nieuwe man van haar moeder koopt alles voor zijn eigen kinderen, maar niets voor Marita. In een adem vertelt ze erbij dat ze daarom zo graag bij Inti Huahuacuna is. Ze voelt zich op haar gemak bij ons, en ze helpt graag in het handvaardigheidslokaal. Ze wordt geholpen en er wordt naar haar geluisterd, allemaal dingen die ze thuis niet ervaart. Na het gesprek met Marita praat ik nog na met profe Erick. Hij geeft aan dat dit soort gesprekken met onze kinderen hem altijd raken en dat hij vaak met een leeg gevoel achter blijft, omdat hij niets voor deze kinderen kan betekenen. Ik geef Erick aan dat ook ik echt niet de illusie heb dat we het leven van de gezinnen van deze kinderen kunnen veranderen. Maar dat ik er wel degelijk van overtuigd ben dat we iets voor deze kinderen kunnen betekenen. Onze aandacht, ons luisterend oor, onze steun, zal voor hen zeker een gevoel zijn dat ze niet alleen staan. Het feit dat ze altijd terecht kunnen, dat ze belangrijk voor ons zijn, zal deze kinderen hopelijk een beetje zekerheid geven in hun onzekere bestaan. Na dit gesprek geeft Erick me een warme omhelzing en kunnen we er samen de rest van de dag weer tegen.

Vier mooie Halloween gezichtjes.

Donderdagavond nemen Dorris en ik alvast rustig afscheid van het team, aangezien het morgen Halloween is en er dan weinig rust in ons opvanghuis zal zijn. Zoals gebruikelijk heb ik cup-a-soup meegenomen en Dorris heeft een overheerlijke kruidkoek voor het team gebakken. Voor de kinderen gaat ze in onze keuken speculaasjes maken en haar oorspronkelijke plan om dit tezamen met de kinderen te doen hebben we laten varen. De kinderen die het liefste in de keuken meehelpen, zijn vaak de meest onverzorgde kinderen. Ook al zeg je hen dat ze eerst hun handjes moeten wassen, helpt dit toch niet echt.

Als ik tegen Profe Flor vertel dat Dorris haar plan heeft veranderd en alleen de speculaasjes gaat bakken, zegt Flor dat dit een goed besluit is. De laatste keer dat zij dit werk samen met de kinderen heeft gedaan was het deeg na afloop zó zwart, dat ze de koekjes zelfs nog nauwelijks aan de kinderen durfde te serveren. Lachend zegt ze er achteraan dat ze blij is dat Dorris het alleen doet, aangezien ook het team een speculaasje krijgt. Als alle speculaasjes op de bakplaten liggen gaan we in een optocht, met de speculaasjes open en bloot op de bakplaten, door de regen en alle zwarte uitlaatgassen naar een openbare oven in de wijk om ze te bakken. We moeten lachen om onszelf als we er ons een voorstelling van maken dat we zo door Uden zouden lopen! In een donkere kamer, waar het vuur van de oven de hele dag brandt, worden in nog geen half uur al onze speculaasjes mooi bruin gebakken. Ik vind het ook symbolisch een heel mooie afsluiting van onze tijd met onze niños, want wat hoop ik dat wij de komende jaren ook het vuur van ons project zo goed brandend kunnen houden, waardoor er altijd ook een lekker Nederlands luchtje in ons Peruaanse opvanghuis zal hangen!

Nederlandse speculaasjes in een Peruaanse oven.

Lieve familie, vrienden, donateurs en vrijwilligers, het zit er weer op! Met een ontzettend goed gevoel kijk ik terug op mijn maanden hier met onze niños, Dolores en het team. We hebben zo veel beleefd en tezamen een begin gemaakt aan de toekomst van ons nieuwe eigen huis. Dolores en ik hebben de tijd genomen om terug te kijken en te zien wat we de afgelopen 10 jaren bereikt hebben. Hierdoor heeft Dolores ook begrepen waarom ik mijn werk steeds doe met mijn voet op de rem. Ik heb haar kunnen uitleggen dat of je nu gehaast of langzaam loopt, de weg die voor je ligt dezelfde blijft. Veranderingen en ontwikke-

lingen hebben tijd nodig, moeten beklijven, en ondanks dat Dolores graag het project harder en sneller ziet groeien dan mijn voetje op de rem, ziet ze nu heel goed dat we de stabiliteit die we bereikt hebben mede hieraan te danken hebben. Steeds als we de voordeur van ons nieuwe huis openen worden we met een ongelofelijk groot gevoel van dankbaarheid herinnerd aan al jullie warme steun, want zonder jullie morele en financiële steun zou ik dit werk zo niet hebben kunnen doen en zou dit huis er niet gestaan hebben.

Inti Huahuacuna is een kleine stichting, met grote idealen. Ik kom dan ook naar huis met nieuwe plannen, nieuwe idealen en ik hoop uit de grond van mijn hart dat jullie ook deze nieuwe weg met mij willen gaan bewandelen. Heel veel dank en het ga jullie goed!

Tot spoedig weerziens en veel liefs,
Dolores, het team, alle niños,
Dorris en Marianne.

Het team van Inti Huahuacuna 2010:
Profe Flor, Erick, Dolores, Natali, Josefina, en Richard.

Mocht deze nieuwsbrief voor u aanleiding zijn om het project Inti Huahuacuna (opnieuw) te steunen, dan kunt u een bijdrage storten op:

***betaalrekening 9233476
ten name van Stichting Inti Huahuacuna,
Land van Ravensteinstraat 31, 5402 EH Uden.***

*Heel veel dank voor uw belangstelling.
Mede namens het bestuur wens ik jullie fijne feestdagen en een voorspoedig 2011.*

Marianne Schepers